

— А кждѣ се дѣвашъ прѣзъ зимата?

— Оставамъ тукъ, — отговорилъ червеятъ.

— Чудно! — казалъ щъркелътъ. Навѣрно, много трудно пълзишъ тукъ по снѣга и леда. Ами не ти ли замръзватъ краката?

— Азъ нѣмамъ крака, — казалъ червеятъ, — а прѣзъ зимата, заравамъ се дълбоко въ земята.

Щъркелътъ се замислилъ малко и казалъ:

— Право да си кажа, не зная дали е прилично за менъ тъй дълго да се разговарямъ съ тебъ. Изглежда, че ти нѣмашъ най-потрѣбното, съ каквото се ражда всѣко порядъчно сщество. А имашъ ли нѣкаква титла?

— Титла ли? — зачудено попиталъ червеятъ. Какво нѣщо е то? Азъ съмъ доста трудолюбивъ работникъ. Това може ли да се нарече титла?

Щъркелътъ се залюлялъ отъ смѣхъ, и съобщилъ на жена си това, което му казалъ червеятъ.

— Мисля, че нищо неприлично не съмъ казалъ, — скромно казалъ червеятъ. Азъ съмъ най-стария червей въ тази мѣстность. Азъ живѣя тукъ още отъ врѣмето на свещеника.

— Аха, ти, слѣдователно, се явявашъ най-стария отъ всички червей — съ милостивъ гласъ казалъ щъркелътъ! Това все има малко значение, и азъ мога съ тебъ още малко да разговарямъ. А що се отнася до нашитѣ сѣмейства, то нѣма за какво да се запознаватъ.

— Азъ нѣмамъ и сѣмейство, — казалъ червеятъ.

— Нѣмашъ сѣмейство ли? — попиталъ щъркелътъ, като широко си разтворилъ клюна отъ очудване.